

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáčkové ve věci

žalobce: **J. M.**
bytem XXX
zastoupen advokátem JUDr. Ing. Ondřejem Horázným
sídlem Ondříčkova 9, Praha 3

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem Ludvíka Svobody 12, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2025, č. j. MD-39933/2025-160/4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Podanou žalobou napadá žalobce rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 7. 2025, č. j. MD-39933/2025-160/4, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

hlavního města Prahy ze dne 5. 8. 2024, č. j. MHMP 1497116/2024/Dit, jímž magistrát zamítl námitky žalobce dle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu, ve znění pozdějších předpisů, a potvrdil záznam 12 bodů v registru řidičů ke dni 11. 3. 2024.

II.

Obsah žaloby

2. Žalobce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu nesprávného hodnocení způsobilosti podkladů pro záznam bodů v registru řidičů. Tvrdí, že příkazový blok č. B0839948, série AB/2017, ze dne 11. 3. 2024, a oznámení o uložení pokuty příkazem na místě č. j. PPR-14623-2/PŘ-2024-990441, ze dne 12. 3. 2024, nejsou způsobilými podklady pro záznam bodů.
3. Podle žalobce je popis skutku v těchto dokumentech nejednoznačný, neboť dopravní značka B 22a má dva odlišné významy – zákaz předjíždění a zákaz užití jiného než pravého jízdního pruhu. Tyto významy odpovídají dvěma různým skutkovým podstatám přestupků, přičemž pouze první je bodově hodnocena. Z popisu skutku „řidič porušil DZ zákaz předjíždění (B22a)“ nelze s jistotou určit, zda šlo o nedovolené předjíždění, nebo o jízdu v levém pruhu. Žalobce tvrdí, že se dopustil pouze druhého jednání, které není bodově hodnoceno.
4. Dále namítá, že žalovaný sám připustil, že popis skutku není ideální, avšak přesto dovodil, že žalobce předjížděl jiné vozidlo. Podle žalobce takové hodnocení odporuje zásadě *in dubio pro reo*, neboť v případě pochybností je nutné vykládat ve prospěch účastníka řízení. Žalobce odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky č. j. 2 As 86/2008-83, 9 As 214/2014-48) a Městského soudu v Praze (sp. zn. 8 A 75/2019), která zdůrazňuje nutnost jednoznačného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí.
5. Žalobce rovněž namítá nesprávné posouzení role správního orgánu v řízení o námitkách proti záznamu bodů. Tvrdí, že správní orgán je povinen zkoumat způsobilost podkladu pro záznam bodů, nikoli pouze presumovat jeho zákonnost. Podle žalobce žalovaný tuto povinnost nesplnil, ačkoli judikatura (např. rozsudek NSS č. j. 7 As 277/2015-41) připouští přezkum v případě nejednoznačnosti podkladů.
6. Závěrem žalobce brojí proti porušení zásady materiální pravdy (§ 3 správního řádu), neboť správní orgány nezjistily stav věci bez důvodných pochybností.
7. Žalobce navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a přiznal mu náhradu nákladů řízení.

III.

Vyjádření žalovaného k podané žalobě

8. Žalovaný ve svém vyjádření nejprve rekapituluje průběh správního řízení. Uvádí, že Magistrát hl. m. Prahy jako správní orgán I. stupně vydal oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče a výzvu k odevzdání řidičského průkazu, doručenou žalobci dne 28. 3. 2024. Žalobce proti záznamu bodů podal námitky podle § 123f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., řízení bylo na jeho žádost přerušeno za účelem obstarání příkazového bloku. Po uplynutí lhůty správní orgán pokračoval v řízení a dne 5. 8. 2024 rozhodl o zamítnutí námitek a potvrzení záznamu 12 bodů. Odvolání žalobce bylo zamítnuto rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 7. 2025, č. j. MD-39933/2025-160/4, které nabylo právní moci dne 11. 7. 2025.
9. K žalobním námitkám žalovaný uvádí, že zčásti odpovídají námitkám uplatněným v odvolacím řízení, s nimiž se již vypořádal v odůvodnění napadeného rozhodnutí, na které

odkazuje. Zbylé námitky směřují proti právní argumentaci žalovaného a proti údajně nesprávné aplikaci judikatury Nejvyššího správního soudu. Žalovaný setrvává na své argumentaci a postupu v řízení, považuje napadené rozhodnutí za zákonné a odkazuje na jeho odůvodnění.

10. Na základě uvedeného žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV.

Ústní jednání

11. Při jednání, které se u zdejšího soudu konalo dne 24. 11. 2025, setrvaly obě procesní strany na svých návrzích i argumentech. Na dotaz předsedy senátu výslovně uvedly, že v soudním řízení nemají žádných důkazních návrhů.

V.

Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

12. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
13. Žaloba není důvodná.
14. Soud při posouzení věci vyšel z obsahu příkazového bloku, který je součástí správního spisu, ze dne 11. 3. 2024, č. B 0839948, série AB/2017. Obsah příkazového bloku je následující: v části 5 je uvedeno „11. 3. 2024 v 9:48 hod. na dálnici D8 8,4 km směr Teplice, § 4c z. č. 361/2000 Sb. řidič porušil DZ (B 22a) – zákaz předjíždění pro nákladní automobily. Volvo RZ X + náv. RZ X“, a v části 6 „pokuta uložena za přestupek podle § 125c/1 f 7 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p.“.
15. Soud konstatuje, že příkazový blok obsahuje základní identifikační údaje skutku, tj. místo, čas a označení porušené povinnosti. Ve výroku je uvedeno: „11. 3. 2024 v 9:48 hod. na dálnici D8, 8,4 km směr Teplice, § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., řidič porušil DZ (B 22a) – zákaz předjíždění pro nákladní automobily.“.
16. Je pravda, že tato formulace není zcela ideální, neboť dopravní značka B 22a má dva významy – jednak zákaz předjíždění, jednak omezení užití jízdních pruhů. Nicméně soud vychází z celkového kontextu uvedeného v příkazovém bloku. V příkazovém bloku je totiž současně uvedeno „pokuta uložena za přestupek podle § 125c/1 f 7 zák. č. 361/2000 Sb., ve znění p. p.“. Přestože jde o zkratkovité vyjádření, jeho význam je jednoznačný: pokuta byla uložena za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb., ve znění pozdějších předpisů. Přestupku podle tohoto zákonného ustanovení se dopustí fyzická osoba tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla předjíždí vozidlo v případě, kdy je to obecnou, místní nebo přechodnou úpravou provozu na pozemních komunikacích zakázáno.
17. Tento údaj je významný, neboť příloha zákona č. 361/2000 Sb. váže bodové hodnocení právě na jednání spočívající v nedovoleném předjíždění. Pokud by se jednalo pouze o porušení povinnosti užívat pravý jízdní pruh, správní orgán (resp. policista) by přestupek kvalifikoval podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona, který bodové hodnocení nezakládá. Z uvedeného

je zřejmé, že správní orgán jednoznačně kvalifikoval jednání žalobce jako nedovolené předjíždění, nikoli jako pouhou jízdu v levém pruhu.

18. Soud uzavírá, že ačkoli popis skutku není formulován s maximální přesností, nejedná se o vadu, která by způsobovala nezpůsobilost podkladu pro záznam bodů. Z údajů uvedených v příkazovém bloku lze jednoznačně dovodit, že se jednalo o přestupek spočívající v předjíždění vozidla v případě, kdy je to zakázáno, nikoli o pouhou jízdu v levém jízdním pruhu.
19. Z kombinace místa (dálnice D8), označení dopravní značky (B 22a) a právní kvalifikace přestupku [§ 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb.] je zřejmé, že obsah příkazového bloku jednoznačně identifikuje sankcionované jednání. Nelze proto dovodit rozpor s žalobcem citovanou judikaturou. Požadavky judikatury Nejvyššího správního soudu na jednoznačný a nezaměnitelný popis skutku byly dodrženy. Pokud jde o rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 8 A 75/2019, na který žalobce poukazoval zejména při jednání, jedná se o odlišnou skutkovou situaci – v tamní věci nebylo z popisu jednání patrné, kterého z přestupků přicházejících v úvahu se řidič dopustil, což v nyní posuzovaném případě nenastalo.
20. Námitka žalobce, že popis skutku je natolik nejednoznačný, že nelze určit bodové hodnocené jednání, není důvodná.
21. Na posouzení předchozí námitky logicky navazuje posouzení tvrzení žalobce o porušení zásady *in dubio pro reo*. Tato zásada, vyplývající z čl. 40 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 1975/08), je obecně přijímaná i ve správním trestání (srov. nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 82/07). Uplatní se tehdy, pokud nelze skutkový stav zjistit bez důvodných pochybností. V takovém případě je správní orgán povinen vykládat nejasnosti ve skutkovém stavu ve prospěch účastníka řízení.
22. Soud však v projednávané věci neshledal, že by nastala situace, kdy by skutkový stav nebylo možné zjistit bez důvodných pochybností. Jak bylo uvedeno výše, příkazový blok obsahuje nejen místo a čas spáchání přestupku, ale i označení dopravní značky a právní kvalifikaci podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb. Z těchto údajů vyplývá, že žalobci byla uložena pokuta za přestupek spočívající v nedovoleném předjíždění, nikoli za pouhou jízdu v levém jízdním pruhu.
23. Žalobce tvrdí, že popis skutku umožňuje dvě rovnocenné interpretace – buď nedovolené předjíždění, nebo porušení povinnosti užívat pravý jízdní pruh. Soud tento závěr nesdílí. Z kontextu příkazového bloku, zejména z právní kvalifikace přestupku, je zřejmé, že správní orgán postihoval jednání spočívající v předjíždění. Pokud by šlo o porušení povinnosti užívat pravý jízdní pruh, byla by použita odlišná právní kvalifikace [§ 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb.], která bodové hodnocení nezakládá.
24. Soud proto uzavírá, že v daném případě neexistují dvě rovnocenné interpretace skutku, které by zakládaly důvodné pochybnosti o tom, jakého jednání se žalobce dopustil. Zásada *in dubio pro reo* se proto neuplatní. Skutkový stav byl z podkladů zjištěn dostatečně určitě a jednoznačně.
25. Námitka žalobce o porušení zásady *in dubio pro reo* tedy není důvodná.
26. Žalobce dále namítá, že správní orgány nesprávně vymezily svou roli v řízení o námitkách proti záznamu bodů. Podle jeho názoru se spokojily s presumováním správnosti

příkazového bloku, aniž by zkoumaly, zda tento podklad je způsobilý pro provedení záznamu bodů. Soud k tomu uvádí následující.

27. Je nepochybné, že správní orgán není oprávněn přezkoumávat zákonnost příkazového bloku ani jiných aktů orgánů veřejné moci, které mají povahu rozhodnutí o přestupku. Tyto akty je nutné považovat za správné a zákonné, dokud nejsou příslušným orgánem zrušeny (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44). To však neznamená, že by správní orgán mohl rezignovat na posouzení, zda podklad pro záznam bodů obsahuje dostatečné údaje pro identifikaci skutku, který je bodově hodnocen. V řízení o námitkách je správní orgán povinen zkoumat způsobilost podkladu pro záznam bodů, a to zejména tehdy, pokud z něj nelze jednoznačně identifikovat skutkovou a právní kvalifikaci přestupku.
28. V projednávané věci soud konstatuje, že příkazový blok obsahuje údaje o místě, času, označení dopravní značky a právní kvalifikaci přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 7 zákona č. 361/2000 Sb. Tyto údaje jsou dostatečné k tomu, aby bylo zřejmé, že se jednalo o přestupek spočívající v nedovoleném předjíždění, které je bodově hodnoceno. Správní orgán tedy nepochybil, pokud z těchto údajů dovodil způsobilost podkladu pro záznam bodů. Nejedná se o situaci, kdy by podklad byl natolik neurčitý, že by nebylo možné zjistit, jakého jednání se žalobce dopustil.
29. Soud proto uzavírá, že správní orgán postupoval v souladu se zákonem, když nepřezkoumával zákonnost příkazového bloku, ale ověřil jeho způsobilost pro záznam bodů. Námitka žalobce, že správní orgán tuto povinnost nesplnil, není důvodná.
30. Konečně žalobce namítá, že správní orgány nepostupovaly v souladu se zásadou materiální pravdy vyjádřenou v § 3 správního řádu, podle níž jsou povinny zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Tvrdí, že správní orgány se spokojily s nejednoznačným podkladem, aniž by se pokusily odstranit pochybnosti.
31. Soud k tomu uvádí, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů se povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, vztahuje na ověření, zda podklad pro záznam bodů je způsobilý, tj. zda z něj lze jednoznačně identifikovat skutkovou a právní kvalifikaci přestupku. Správní orgán však není oprávněn přezkoumávat zákonnost příkazového bloku ani provádět dokazování nad rámec tohoto ověření (srov. již zmíněný rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44).
32. V projednávané věci správní orgány vyhodnotily podklady, které měly k dispozici, a dospěly k závěru, že příkazový blok obsahuje dostatečné údaje pro identifikaci skutku (viz výše). Tyto údaje jsou způsobilé k tomu, aby bylo zřejmé, že se jednalo o přestupek spočívající v nedovoleném předjíždění, které je bodově hodnoceno.
33. Soud dále konstatuje, že žalobci byla dána možnost seznámit se se spisem, vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a uplatnit námitky. Správní orgány na jeho námitky reagovaly a své závěry odůvodnily. Nelze tedy dovodit, že by postupovaly v rozporu se zásadou materiální pravdy nebo že by skutkový stav zůstal neobjasněn.
34. Soud uzavírá, že správní orgány zjistily stav věci v rozsahu nezbytném pro vydání rozhodnutí a postupovaly v souladu s § 3 správního řádu. Námitka žalobce o porušení zásady materiální pravdy není důvodná.

VI.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

Shodu s prvopisem potvrzuje M. S.

35. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
36. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. listopadu 2025

Milan Tauber
předseda senátu

z důvodu nepřítomnosti předsedy senátu
podepsal písemné vyhotovení rozhodnutí v souladu
s § 54 odst. 2 věta druhá s. ř. s. člen senátu Vadim Hlavatý v.r.